

Cafeneaua animalelor magice

Herriot,
șoricelul supraveghetor

Stella Tarakson

*Ilustrații de
Fabiana Attanasio*

Traducere din limba engleză
de Roxana Mirică

corint junior

Capitolul unu

— Poți să-l dai jos pe Mozart de pe pian, draga mea?

Ellie își ridică privirea din caietul de schițe.

— Hmm?

— Pe Mozart, repetă mama. Face un război îngrozitor și încerc să mă concentrez.

Brățările îi zornăiră ușor când își frecă fruntea cu o mână și răsfoi un teanc de hârtii cu cealaltă.

— În regulă.

Ellie își puse creionul pe lada de lemn care îi ținea loc de birou. Fusese atât de absorbită de desen, încât abia acum auzea pianul cum scotea sunete la întâmplare – plinc, plonc, plinc.

Se ridică și se apropie de instrument.

— Hai, vino încoace!

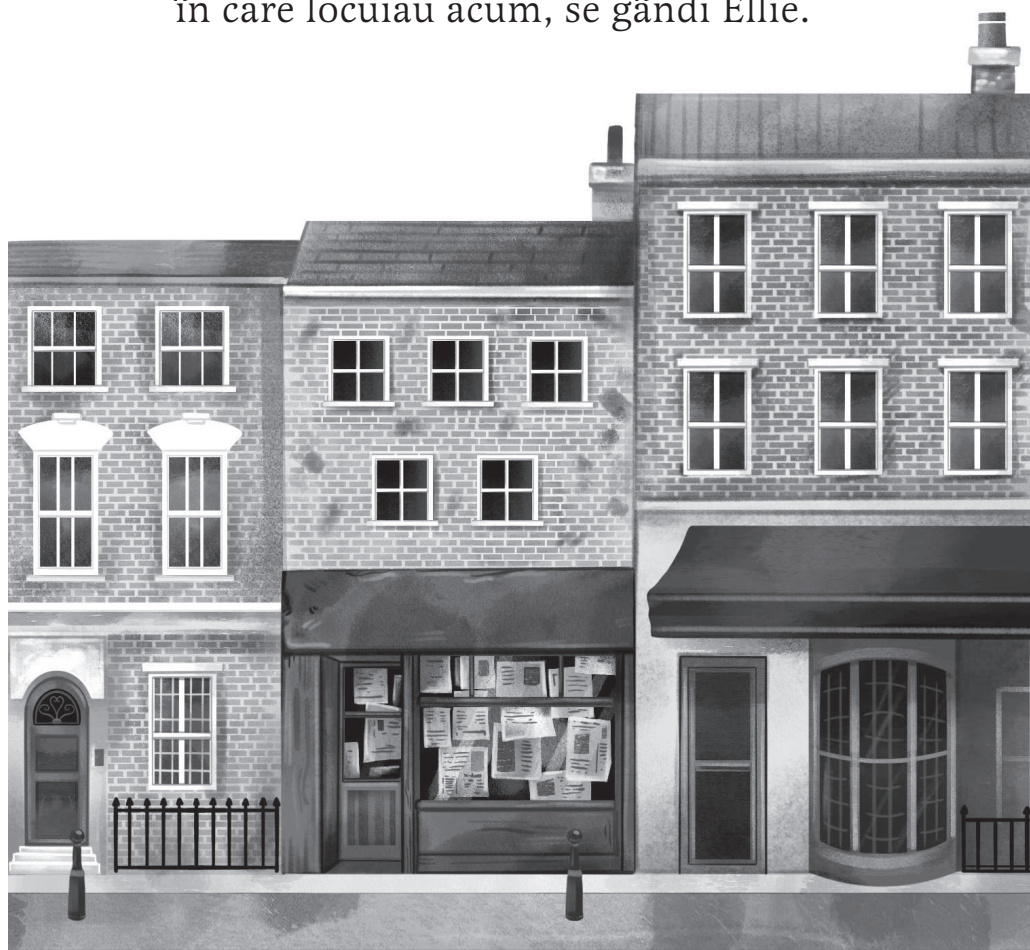
Ellie își strecură o mână pe sub burtica pufoasă a lui Mozart și îl ridică ușor de pe clape. Motanul se zvârcoli puțin, dar se potoli atunci când Ellie se așează iar pe podea, cu picioarele încrucișate.

Mozart își puse o lăbuță peste desenul ei.

— Și ție ți-e dor? îi șopti Ellie la ureche, cu grijă să n-o audă mama.

Casa din desen era mică și îngrijită, cu perdele de dantelă și cu flori la fereastră. Părea luminoasă, veselă și primitoare – nici pe departe ca dărăpănătura în care locuiau acum, se gândi Ellie.

Se mutaseră în clădirea veche și ponosită cu doar o săptămână în urmă. Locuiau într-unul dintre cele două apartamente de sus, cu tavane joase, ferestre mici și podele întunecate și strâmbe. Totuși, oricât de ciudat era apartamentul lor, nu se compara cu ceea ce se afla la parter.

Parterul rămăsese gol de ani buni.

Înainte de asta, trecuse prin tot felul de transformări – fusese oficiu poștal, apoi cabinet veterinar. Urmele acelor vieți trecute mai apăreau din când în când prin tot soiul de mărunțișuri ascunse prin colțuri și crăpături: capace de la sticlute de medicamente, hârtiute mototolite, pixuri și creioane rupte. Nimicuri.

Chiar ieri, mama descoperise un cufăr de piele scorojită, acoperit cu pături roase de molii. Era încuiat cu un lacăt și ascuns în fundul unui dulap vechi. Arăta tare misterios așa, ascuns și ferecat. Ellie nu se putu abține să nu se întrebe ce e înăuntru – deși, probabil, doar alte vechituri, își spuse, zâmbind.

— Mă ocup de el mai târziu, zise mama, închizând ușa dulapului. După ce pleacă electricianul, adăugă.

Ellie trebuia să recunoască: locul arăta mult mai bine de când electricianul instalase luminile noi. Ziarele vechi încă acopereau geamul care dădea spre stradă, dar atmosfera nu mai era atât de mohorâtă, iar umbrele nu mai păreau

atât de adânci. Totuși, mai era destul până când locul avea să fie gata pentru clienți. Zugravii și decoratorii urmau să vină curând, iar mama avea atâtea pe cap, încât uitase rapid de cufăr.

— Au! țipă Ellie, când Beethoven sări pe ea și îi înfipse o gheară în coapsă.

Mozart mieună, nemulțumit de întrerupere, iar cei doi pisoii se luară imediat la harță, sâsâind și lovindu-se cu lăbuțele. Chopin se apropie curios, să vadă ce se întâmplă.

— Gata, terminați cu gălăgia! spuse mama, fluturând o foaie de hârtie spre ei. Trebuie să comand azi panoul cu numele, altfel nu va fi gata până la deschidere, și nici măcar nu m-am hotărât ce nume să-i pun! Tu ce zici, Ellie?

— Credeam că ai decis deja.

De săptămâni întregi, mama se tot frământa ce nume să-i dea noii ei cafenele: Pisicosfera, Purrrfecțiune, Cafeneaua Lăbuțelor, Cafeneaua Gheruțelor...

— Da, dar cred că iar m-am răzgândit...

— Nu! spuse Ellie. Pissicino e grozav.
Doar alege un nume și gata!

— Probabil ai dreptate, zise mama, zâmbind și răsucindu-și între degete o şuviță din părul lung și negru. Ești atât de isteată! Poate că tu ar trebui să conduci cafeneaua cu pisici, nu eu.

Ellie deschise gura să-i răspundă, dar se opri la timp. Era adevărat: mama ei nu era deloc pricepută la afaceri. Era o fire visătoare, cu rochii vaporoză și cu brățări până la coate. Înainte de divorț, fusese pianistă de concert, iar după aceea devenise profesoară de pian, ca să poată petrece mai mult timp acasă. Cu câteva luni în urmă moștenise o clădire veche de la bunicul ei – străbunicul lui Ellie – și se hotărâse să-și deschidă propria cafenea.

— Asta e șansa pe care o așteptam!
spuse mama, cu ochii stră-
lucindu-i de entuziasm
în timp ce își împăr-
tășea planurile. O
să locuim la etajul
întâi, iar pe cel de
sus îl vom închi-
ria; așa vom avea
niște bani în plus.
Tu o să mă ajuți
la cafenea. O să
fie minunat,
scumpo, o să
vezi!

Ellie n-ar fi vrut deloc să se mute. Nu voia să-și lase prietenii, să-și schimbe școala și nici să împartă casa cu niște necunoscuți.

— La ce oră ai zis că vine familia aceea? întrebă Ellie.

— Familia Anderson? Nu știu exact... curând. Poți să-i arăți casa băiatului lor.

De parcă doar faptul că aveau aceeași vârstă era suficient ca să devină prieteni! Mama era convinsă că Ellie și fiul familiei Anderson aveau să se înțeleagă de minune, deși nu se cunoscuseră niciodată. Ellie nu știa nimic despre el!

Dacă era răutăcios? Sau răsfătat? Sau ambele? Sau, și mai rău, plictisitor?

În clipa aceea, Ellie auzi huruitul unei dube oprindu-se în fața casei. Înghiți în sec.

— Au sosit.